

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Tomáše Herce a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **R. Z.**, zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2024, č. j. PPR-51082-2/ČJ-2023-990115, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2024, č. j. 8 A 18/2024-32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ve věci jde o právní otázku, zda se cizinec může žalobou proti sdělení Policejního prezidia České republiky o zpracování osobních údajů vydanému podle § 30 odst. 4 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, kterým mu bylo na základě jeho žádosti podle § 28 odst. 1 tohoto zákona sděleno, že je evidován v evidenci nežádoucích osob podle § 154 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), účinně bránit proti tomuto evidování, nebo zda má za tímto účelem využít jiné procesní prostředky k ochraně svých práv.

[2] Žalovaný obdržel dne 2. 11. 2023 žádost žalobce (dále jen „stěžovatel“) o sdělení informace o zpracování jeho osobních údajů se zaměřením na případný záznam v evidenci nežádoucích osob. Podání bylo vyhodnoceno jako žádost o sdělení informace o zpracování

osobních údajů podle § 28 odst. 1 zákona o zpracování osobních údajů, ve spojení s § 84 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, čl. 53 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1861 ze dne 28. 11. 2018 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému (SIS) v oblasti hraničních kontrol, o změně Úmluvy k provedení Schengenské dohody a o změně a zrušení nařízení (ES) č. 1987/2006 a čl. 67 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1862 ze dne 28. 11. 2018 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému (SIS) v oblasti policejní spolupráce a justiční spolupráce v trestních věcech, o změně a o zrušení rozhodnutí Rady 2007/533/SVV a o zrušení nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1986/2006 a rozhodnutí Komise 2010/261/EU, s odkazem na čl. 19 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860 ze dne 28. 11. 2018 o využívání Schengenského informačního systému při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí.

[3] V záhlaví uvedeném rozhodnutím, označeným jako „Zpracování osobních údajů – sdělení“ (dále jen „sdělení žalovaného“ nebo „rozhodnutí žalovaného“), žalovaný sdělil stěžovateli požadované údaje. Pro účely posuzované věci postačí uvést jen některé z nich. Stěžovatel byl podle § 154 odst. 6 tohoto zákona zaevidován do evidence nežádoucích osob ode dne 17. 8. 2023 na dobu neurčitou. Žalovaný tak učinil na základě usnesení vlády ze dne 16. 8. 2023, č. 607, o zápisu fyzické osoby na vnitrostátní sankční seznam, které bylo přijato na základě § 5 zákona č. 1/2023 Sb., o omezujících opatřeních proti některým závažným jednáním uplatňovaným v mezinárodních vztazích (sankční zákon). Stěžovatel měl totiž svým jednáním naplnit skutkovou podstatu podle čl. 1 odst. 1 písm. e) a čl. 2 odst. 1 písm. g) rozhodnutí Rady 2014/145/SZBP, o omezujících opatřeních vzhledem k činnostem narušujícím nebo ohrožujícím územní celistvost, svrchovanost a nezávislost Ukrajiny. Odůvodnění tohoto usnesení bylo změněno usnesením vlády ze dne 25. 10. 2023, č. 802, o zamítnutí námitky proti zápisu subjektu na vnitrostátní sankční seznam a o změně odůvodnění zápisu subjektu na vnitrostátní sankční seznam.

[4] Na základě těchto usnesení vlády jsou vůči stěžovateli uplatňována omezující opatření v rozsahu čl. 2 nařízení Rady (EU) č. 269/2014 ze dne 17. 3. 2014 o omezujících opatřeních vzhledem k činnostem narušujícím nebo ohrožujícím územní celistvost, svrchovanost a nezávislost Ukrajiny a podle § 8a zákona č. 69/2006 Sb., o provádění mezinárodních sankcí, ve znění pozdějších předpisů. K osobě stěžovatele jsou dále zpracovávány následující osobní údaje: jméno, příjmení, den, měsíc a rok narození, pohlaví a státní příslušnost, údaje o důvodu zařazení do evidence nežádoucích osob s uvedením doby platnosti omezení vstupu na území. Tyto údaje byly ke dni 1. 12. 2023 zpracovávány v informačním systému, jehož účelem je zpracování údajů Ředitelstvím služby cizinecké policie za účelem povolování vstupu, pobytu a vycestování cizinců z území České republiky a dále zamezení nelegálního vstupu cizinců na území České republiky.

[5] Kromě toho žalovaný stěžovateli sdělil, že Schengenský informační systém nezpracovává žádné osobní údaje vztahující se k jeho osobě.

II. Rozsudek městského soudu

[6] Stěžovatel podal proti sdělení žalovaného žalobu, v níž uvedl, že se proti rozhodnutí o zařazení jeho osoby do Schengenského informačního systému může bránit žalobou.

pokračování

Sdělení žalovaného vytknul nepřezkoumatelnost a rozpor s § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Měl za to, že je mu kladen k tíži jeho příbuzenský poměr k bývalému tchánovi, který vlastní společnost na výrobu zbraní využívaných k válce na Ukrajině. V této souvislosti poukázal na rozhodnutí o rozvodu jeho manželství s dcerou sankcionovaného tchána a manželskou smlouvu, podle které z bývalého vztahu již neprofituje. Právní řád České republiky je postaven na principu individuální odpovědnosti a stěžovatel by neměl být omezován na svých právech plynoucích z jeho pobytového oprávnění v důsledku historické příbuzenské vazby, nejsou-li k žalobci evidovány žádné jiné negativní poznatky, pro které by měl být považován za nežádoucí osobu.

[7] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) napadeným rozsudkem žalobu zamítl. Sdělení žalovaného považoval za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), k čemuž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“ nebo „kasační soud“) ze dne 18. 11. 2020, č. j. 4 Azs 246/2020-27, č. 4113/2021 Sb. NSS. Žaloba byla přípustná, neboť stěžovatel nebyl povinen se bránit nejprve u Úřadu pro ochranu osobních údajů. Samotným sdělením nebylo zasazeno do veřejných subjektivních práv stěžovatele. Žalovaný jeho žádosti podle § 28 odst. 1 zákona o zpracování osobních údajů vyhověl v plném rozsahu a sdělil mu všechny věci, v nichž zpracovává jeho osobní údaje. Domnívá-li se stěžovatel, že žalovaný údaje o něm vede neoprávněně, měl v souladu s § 29 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů požádat o jejich výmaz.

[8] Námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného a jeho rozporu s § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu stěžovatel nijak blíže nekonkretizoval, proč se s nimi městský soud vypořádal ve stejné míře obecnosti. Ze správního spisu ani rozhodnutí žalovaného nevyplývaly žádné skutečnosti odůvodňující pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu. Napadené rozhodnutí v souladu s § 28 odst. 1 zákona o zpracování osobních údajů obsahuje účel a právní základ zpracování osobních údajů, jejich příjemce, dobu uchování, poučení o právu na opravu, omezení zpracování nebo výmaz osobních údajů i zdroj údajů.

[9] V napadeném rozhodnutí není žádná informace o tom, že by byl stěžovateli kladen k tíži historický příbuzenský poměr k sankcionované osobě. Městský soud sice nevyloučil, že tato skutečnost mohla být důvodem zařazení stěžovatele na vnitrostátní sankční seznam, to však nebylo předmětem přezkumu. Rozhodla-li vláda usnesením o uplatnění omezujících opatření vůči stěžovateli, které spočívají v zákazu jeho pobytu a vstupu na území, bylo povinností žalovaného podle § 154 odst. 3 písm. c) a § 154 odst. 6 zákona o pobytu cizinců evidovat stěžovatele v evidenci nežádoucích osob. Stěžovatel měl proto brojit proti příslušným usnesením vlády, kterými bylo o sankčních opatřeních rozhodnuto, případně požádat o výmaz jeho osobních údajů z evidence nežádoucích osob.

III. Kasační stížnost žalobce

[10] Stěžovatel podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, navrhl tento rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení. Namítl, že rozhodnutím žalovaného byl zařazen do Schengenského informačního systému jako nežádoucí osoba, aniž by odůvodnění tohoto rozhodnutí konkretizovalo důvody zařazení a zabývalo se jeho

přiměřenosti. Ve vztahu k tvrzení žalovaného, že musel postupovat podle usnesení vlády a zápis provést bez jakéhokoli vlastního uvážení, stěžovatel poukazuje na § 154 odst. 5 zákona o pobytu cizinců a v něm stanovený požadavek přiměřenosti, jehož splnění žalovaný ani městský soud neodůvodnili. Jediná konkretizace důvodů vytýkaného postupu se opírá o příbuzenský poměr stěžovatele k jeho bývalému tchánovi, jehož podnikatelská činnost odporuje zájmům České republiky. Sám stěžovatel se ale na jeho podnikatelské činnosti nijak nepodílí, ani z ní nemá žádný prospěch. Po rozvodu manželství jej již s těmito aktivitami spojit nelze. Stěžovatel vytýká městskému soudu, že nepostupoval způsobem vedoucím ke zjištění skutečného stavu věci a že se s uplatněnou argumentací vypořádal nedostatečně.

IV. Vyjádření žalovaného

[11] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že při vedení záznamu stěžovatele v evidenci nežádoucích osob dodržel povinnosti, které na vedení tohoto záznamu klade příslušná právní úprava. Stěžovatel zaměňuje dvě evidence. Nebyl veden v Schengenském informačním systému, ale v evidenci nežádoucích osob pro účely odepření vstupu, o čemž byl informován. K rozdílu mezi oběma evidencemi žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2023, č. j. 10 As 363/2020-80, č. 4499/2023 Sb. NSS.

[12] Nelze souhlasit s tvrzením stěžovatele, že z § 154 odst. 5 zákona o pobytu cizinců vyplývá oprávnění policejního orgánu požadovat po tom, kdo žádá o zařazení do některé z uvedených evidencí, aby odůvodnil přiměřenost svého postupu. Zákon o pobytu cizinců rozlišuje dva způsoby, jakými může být cizinec označen za nežádoucí osobu a následně veden v evidenci nežádoucích osob. Policie České republiky (dále jen „policie“) může v souladu s § 154 odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnout o označení cizince za nežádoucí osobu na základě vlastních poznatků, požadavku ústředního správního úřadu, požadavku zpravodajské služby České republiky anebo závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy. Kromě toho má ale policie povinnost označit cizince za nežádoucí osobu, je-li dána některá z právních skutečností předvídaných v § 154 odst. 3 a 4 zákona o pobytu cizinců.

[13] Stěžovatel tyto rozdílné způsoby soustavně nereflektuje, ačkoli každý z nich obnáší jiný postup, a především jiné pravomoci policie. Do evidence nežádoucích osob nebyl zařazen na základě rozhodnutí žalovaného (tedy podle § 154 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), nýbrž na základě usnesení vlády ze dne 16. 8. 2023, č. 607, ve znění usnesení vlády ze dne 25. 10. 2023, č. 802 [tedy podle § 154 odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců]. Žalovaný tak neměl při jeho zařazení do evidence nežádoucích osob žádné správní uvážení. Stěžovatel svou žalobou i kasační stížností brojil primárně proti důvodům zařazení své osoby na vnitrostátní sankční seznam, tedy proti uvedeným usnesením vlády, a nikoli proti administrativnímu úkonu žalovaného spočívajícímu v pouhém provedení zápisu vládou uložených omezujících opatření do evidence nežádoucích osob.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost je přípustná, byla podána osobou k tomu oprávněnou, včas a z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátem. Následně kasační soud přezkoumal rozsudek městského soudu

pokračování

v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů, jakož i případných vad řízení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Stěžovatel, který byl na základě usnesení vlády ze dne 16. 8. 2023, č. 607, ve znění usnesení vlády ze dne 25. 10. 2023, č. 802, zapsán na vnitrostátní sankční seznam (§ 5 odst. 1 a 2 sankčního zákona) a byl mu zakázán vstup a pohyb na území České republiky, je z tohoto důvodu evidován v evidenci nežádoucích osob (§ 5 odst. 3 ve spojení s § 2 písm. f) bodem 2 sankčního zákona a § 8a zákona o provádění mezinárodních sankcí). Žalovaný tak o něm pro účely této evidence zpracovává osobní údaje, v důsledku čehož může stěžovatel vůči němu uplatnit procesní prostředky k ochraně svých osobních údajů před jejich neoprávněným zpracováním. Tyto procesní prostředky, které musí stanovit buď přímo použitelný předpis Evropské unie nebo zákon, umožňují subjektu údajů uplatnit jeho základní právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o nich zaručené v čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. To platí i pro jeho základní právo na ochranu osobních údajů zaručené v čl. 8 odst. 1 a 2 Listiny základních práv Evropské unie, jehož součástí je i právo každého na přístup k údajům, které o něm byly shromažďovány, a právo na jejich opravu.

[17] Jedním z procesních prostředků, který umožňuje subjektu údajů zjistit, zda spravující orgán zpracovává jeho osobní údaje, je žádost o sdělení této skutečnosti podle § 28 zákona o zpracování osobních údajů. Toto ustanovení je transpozicí čl. 14 a 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 ze dne 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pobytu těchto údajů a o zrušení rozhodnutí rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV (dále jen „směrnice 2016/680“). Právě s touto žádostí se stěžovatel obrátil na žalovaného.

[18] Podle § 28 odst. 1 zákona o zpracování osobních údajů „[s]pravující orgán na žádost subjektu údajů sdělí, zda zpracovává osobní údaje vztahující se k jeho osobě. Jestliže takové údaje spravující orgán zpracovává, předá je subjektu údajů a sdělí mu informace o a) účelu zpracování osobních údajů, b) právních předpisech, na základě kterých tyto údaje převážně zpracovává, c) příjemcích, popřípadě kategoriích příjemců, d) předpokládané době uchování nebo způsobu jejího určení, e) právu požádat o opravu, omezení zpracování nebo výmaz osobních údajů a f) zdroji těchto údajů“.

[19] Spravující orgán nemusí žádosti vyhovět. Výjimky z povinnosti sdělit uvedené informace upravuje § 28 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů, který stanoví, že „[s]pravující orgán žádosti podle odstavce 1 nevyhoví, popřípadě vyhoví pouze částečně, pokud by vyhověním došlo k ohrožení a) plnění úkolu v oblasti předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, výkonu trestů a ochranných opatření, zajišťování bezpečnosti České republiky nebo zajišťování veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti, včetně pátrání po osobách a věcech, b) průběhu řízení o přestupku, kázeňském přestupku nebo jednání, které má znaky přestupku, c) ochrany utajovaných informací, nebo d) oprávněných zájmů třetí osoby“. Zároveň platí, že podle § 28 odst. 3 zákona o zpracování osobních údajů „[p]okud by vyhověním žádosti nebo sdělením o nevyhovění žádosti, včetně odůvodnění, došlo k ohrožení

podle odstavce 2, spravující orgán informuje subjekt údajů stejně jako ty žadatele, jejichž osobní údaje nezpracovává“.

[20] Pro posuzovanou věc má dále význam, že stěžovatel měl možnost žádat nejen o sdělení, které osobní údaje jsou o něm zpracovávány, nýbrž také požádat o jejich výmaz. Jak stanoví § 29 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů „[s]pravující orgán na žádost subjektu údajů provede výmaz osobních údajů vztahujících se k jeho osobě, pokud spravující orgán porušil zásady zpracování osobních údajů podle § 25 nebo jiného právního předpisu nebo omezení zpracování některých kategorií osobních údajů, nebo pokud má spravující orgán povinnost tyto údaje vymazat“. Toto ustanovení je transpozicí čl. 16 směrnice 2016/680.

[21] Na uvedená zákonná ustanovení navazuje § 30 odst. 4 zákona o zpracování osobních údajů, podle jehož věty první a druhé „[o] vyřízení žádosti podle § 28 nebo 29 spravující orgán subjekt údajů písemně informuje. Informace o vyřízení žádosti obsahuje odůvodnění, s výjimkou případů, kdy se žádosti vyhovuje v plném rozsahu.“

[22] Sdělení o zpracování osobních údajů podle § 30 odst. 4 zákona o zpracování osobních údajů je způsobilé zasáhnout do práva stěžovatele na to, aby mohl zjistit, jaké osobní údaje jsou o něm zpracovávány a zda jsou zpracovávány v souladu se zákonem. Tento zásah může spočívat v tom, že spravující orgán v rozporu s § 28 odst. 1 až 3 zákona o zpracování osobních údajů žádosti zčásti nevyhoví, případně určitý údaj bez odůvodnění fakticky neposkytne, aniž by to bylo z odůvodnění sdělení zřejmé (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2024, č. j. 4 As 98/2023-53, body 25 až 32). I když tento úkon není výslovně označen jako rozhodnutí ani není výsledkem řízení vedeného podle správního řádu, je jím autoritativně rozhodnuto o žádosti subjektu údajů o přístup k osobním údajům, které ve vztahu k němu zpracovává. Z tohoto důvodu jde o rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s. (srov. rozsudek NSS č. j. 4 As 246/2020-27, bod 15).

[23] Stěžovatel netvrdí, že by žalovaný napadeným rozhodnutím (byť i jen částečně) nevyhověl žádosti o sdělení o zpracování osobních údajů nebo že by mu nebyly poskytnuty některé požadované údaje vztahující se k jeho osobě. Jeho námitky nezpochybňují správnost obsahu sdělení, včetně informace o tom, že v době jeho vydání byl stěžovatel evidován v evidenci nežádoucích osob. Podstata jeho námitek se týká samotné důvodnosti jeho zařazení do uvedené evidence, k čemuž podle něj neexistoval zákonný důvod.

[24] Nejvyšší správní soud ovšem podotýká, že stěžovatel podal pouze žádost o sdělení, zda žalovaný zpracovává údaje vztahující se k jeho osobě, tedy žádost podle § 28 odst. 1 zákona o zpracování osobních údajů. U žádného ze zpracovávaných osobních údajů nežádal, aby žalovaný provedl jeho výmaz podle § 29 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů. Teprve pokud by podal i takovouto žádost a žalovaný by jí nevyhověl, mohl by žalobou proti sdělení o nevyhovění této žádosti, vydanému podle § 30 odst. 4 zákona o zpracování osobních údajů, zpochybnit i zákonnost evidování své osoby v evidenci nežádoucích osob, včetně toho, zda splňuje požadavek přiměřenosti mezi důvodem pro zařazení do této evidence a důsledky tohoto zařazení podle § 154 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. V takovém případě by se touto právní otázkou musel zabývat i správní soud, neboť by na ní záviselo právní posouzení věci (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2020, č. j. 7 As 391/2019-43, bod 21).

pokračování

[25] Za této situace nelze přisvědčit námitkám stěžovatele, že městský soud nepostupoval způsobem vedoucím ke zjištění skutečného stavu věci a nezabýval se přiměřeností zařazení stěžovatele do evidence nežádoucích osob. Tyto námitky se zcela mívají s důvody zamítnutí žaloby. Obsahem rozhodnutí žalovaného bylo pouze sdělení informace o zpracovávaných osobních údajích, a nikoli posouzení, zda jsou k jejich zpracování splněny všechny zákonné podmínky.

[26] Ke stejnému závěru dospěl i městský soud. Ten stěžovatele upozornil na to, že pokud se na něj na základě usnesení vlády vydaného podle § 5 sankčního zákona vztahují omezující opatření spočívající v zákazu pobytu nebo vstupu podle § 8a zákona o provádění mezinárodních sankcí, pak byla policie podle § 154 odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců povinna označit stěžovatele za nežádoucí osobu a podle § 154 odst. 6 tohoto zákona jej evidovat v evidenci nežádoucích osob. Stěžovatel se měl ochrany svých veřejných subjektivních práv domáhat prostředky, které za tímto účelem stanoví sankční zákon, tedy podáním písemně odůvodněných námitek proti svému zápisu na vnitrostátní sankční seznam podle § 9 sankčního zákona. Proti případnému nezákonnému rozhodnutí vlády o jeho námitkách by se následně mohl bránit žalobou ve správním soudnictví.

[27] Pro úplnost se dodává, že stěžovatel v kasační stížnosti, stejně jako předtím v žalobě, nesprávně uvedl, že brojí proti evidování údajů o jeho osobě v Schengenském informačním systému, ačkoli podle sdělení žalovaného v tomto systému žádné osobní údaje stěžovatele evidovány nebyly. Tato námitka byla proto bezpředmětná a Nejvyšší správní soud se jí dále nezabýval. Podle obsahu kasační stížnosti se stěžovatel zjevně bránil jen proti evidování své osoby v evidenci nežádoucích osob.

[28] Pakliže žalovaný stěžovateli na základě jeho žádosti podle § 28 odst. 1 zákona o zpracování osobních údajů sdělil, že je evidován v evidenci nežádoucích osob, postupoval v souladu s rozhodnou zákonnou úpravou. Tímto sdělením neporušil veřejná subjektivní práva stěžovatele. Městský soud rovněž nepochybil, dospěl-li k závěru, že žalobou napadené sdělení žalovaného není nezákonné.

VI. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a nezjistil ani žádnou z vad, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s.

[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první ve spojení s § 120 s. ř. s. Úspěšnému žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnost náleželo, kasační soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2025

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu